

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 206/2024
23.09.2026. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Гордане Комненић, председника већа, др Илије Зиндовића, Марије Терзић, Весне Филиповић и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Слободан Поповић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарство одбране, ВП ..., коју заступа Војно правобранилаштво, Одељење у Крагујевцу, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 974/23 од 05.10.2023. године, у седници одржаној 23.09.2026. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 974/23 од 05.10.2023. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 974/23 од 05.10.2023. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Краљеву П1 250/2019 од 30.11.2022. године, ставом првим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу на име разлике плате за период од 01.05.2010. до 31.10.2014. године исплати појединачне месечне износе ближе наведене у овом ставу изреке, са законском затезном каматом од доспећа сваког појединачног месечног износа до исплате. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу на име трошкова парничног поступка исплати 154.250,00 динара са законском затезном каматом почев од дана извршности пресуде до исплате.

Допунском пресудом Основног суда у Краљеву П1 250/2019 од 10.01.2023. године, обавезана је тужена да тужиоцу уплати доприносе за пензијско и инвалидско осигурање Републичком фонду за пензијско и инвалидско осигурање, Филијала Краљево, по стопи која буде важила на дан уплате на основицу из става један изреке пресуде Основног суда у Краљеву П1 250/2019 од 30.11.2022. године.

Против правноснажне другостепене пресуде тужена је благовремено изјавила ревизију, због погрешне примене материјалног права, са позивом на одредбу члана 404. Закона о парничном поступку.

По оцени Врховног суда, у конкретном случају није потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, нити је потребно уједначавање судске праксе, као ни ново тумачење права, па нису испуњени услови за одлучивање о посебној ревизији тужене прописани одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку.

Предмет тражене правне заштите је исплата разлике зараде за период од 01.05.2010. године до 31.10.2014. године. Основ за исплату назначене зараде темељи се на решењу тужене И 03-1/569-1 од 08.05.2018. године, којим решењем је (став један изреке) поновљен поступак признавања права на плату тужиоца као војном службенику распоређеном на радном месту руковођа парним котловима у ВП ..., група радног места 09, платни разред 07 и обрачун плате од 0,873, а све на основу члана 26. Правилника о платама и другим новчаним примањима професионалних припадника Војске Србије, при чему је констатовано да именовани задржава достигнути коефицијент од 1,27. Тим решењем је констатовано да је тужиоцу требало рачунати обрачун зараде на другачији начин и наложено је служби за обрачун да се изврши назначена исплата. Назначено решење је од стране органа тужене укинато решењем ВП ... И 03-1/569-1 од 08.05.2018. године, али је пресудом Управног суда Одељења у Крагујевцу У 5962/19 од 20.05.2022. године друго решење поништено, тако да је прво решење којим је тужиоцу признато право на исплату и даље остало на снази. У таквој ситуацији очигледно је да тужилац поседује правни основ за исплату тражене разлике зараде.

Из наведених разлога, Врховни суд је на основу члана 404. став 2. ЗПП одлучио као у ставу првом изреке.

Врховни суд је испитао дозвољеност ревизије на основу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП и утврдио да је ревизија недозвољена.

Одредбом члана 441. ЗПП прописано је да је у парницама из радних односа ревизија увек дозвољена у споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. У свим другим случајевима, ревизија није дозвољена осим када се тужбени захтев односи на новчано потраживање. Тада се примењује општи режим допуштености овог правног лека према вредности предмета спора побијаног дела у смислу одредбе члана 403. став 3. ЗПП којом је прописано да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради исплате неисплаћене зараде и уплате доприноса тужилац је поднео 19.04.2019. године, а вредност предмета спора је опредељена на износ од 206.541,13 динара.

Имајући у виду да ово није парница из радног односа у смислу одредбе члана 441. ЗПП, код које је ревизија увек дозвољена, јер предмет тражене правне заштите није заснивање, постојање и престанак радног односа, већ уплата неисплаћене зараде, а да је вредност предмета спора нижа од динарске противвредности од 40.000 по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, следи да ревизија туженог није дозвољена на основу одредбе члана 403. став 3. Закона о парничном поступку.

Из наведених разлога, Врховни суд је на основу члана 413. ЗПП, одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Гордана Комненић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић